

R O M Â N I A
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
SECȚIA DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

Decizia nr.4955

Dosar nr.2081/1/2012

Ședința publică de la 11 aprilie 2013

Președinte:	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Judecător
	X	- Magistrat asistent șef

*****

S-a luat în examinare recursul declarat de S.C. „X.” S.R.L. împotriva sentinței civile nr.X/2012 CA – PI din 10 februarie 2012 a Curții de Apel .X. – Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

La apelul nominal, se prezintă recurenta-reclamantă S.C. „X.” S.R.L., prin avocat X, și intimata Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale X – Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale X, prin consilier juridic X, lipsind intimatul Ministerul Finanțelor Publice – Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția de soluționare a contestațiilor.

Procedura completă.

Magistratul-asistent prezintă referatul cauzei, arătând că:

- recurenta nu a depus dovada achitării taxei judiciare de timbru în cuantum de X lei și timbrul judiciar în valoare de X lei;
- recursul a fost declarat și motivat cu respectarea dispozițiilor art.328 C.proc.civ. raportat la art.20 alin.(1) din Legea nr.554/2004 și art.303 alin.(1) C.proc.civ.;
- intimata Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. a depus întâmpinare la data de 26 martie 2013, comunicată recurenteii la data de 27 martie 2013.

După prezentarea referatului cauzei, apărătorul recurenței depune dovada îndeplinirii obligației referitoare la taxele judiciare de timbru.

Curtea constată cauza în stare de judecată și acordă cuvântul părților prezente cu privire la recurs.

Apărătorul recurenței pune concluzii de admitere a recursului, astfel cum a fost formulat. Sub aspectul motivului prevăzut de art.304 pct.7 C.proc.civ., se arată că sentința recurată nu cuprinde motivele pe care se sprijină, ci doar o preluare din motivarea unei hotărâri a Înaltei Curți de Casație și Justiție și se solicită casarea sentinței atacate și trimiterea cauzei, spre rejudecare. În subsidiar, sub aspectul motivului prevăzut de art.304 pct.9 C.proc.civ., se solicită casarea sentinței atacate și analiza cererii de revizuire, sub aspectul motivelor referitoare la încălcarea principiului priorității dreptului comunitar. Se precizează că se vor solicita cheltuieli de judecată pe cale separată.

Reprezentantul intimatului solicită respingerea recursului, ca nefondat, și menținerea, ca temeinică și legală, a sentinței pronunțate de Curtea de apel.

Curtea reține cauza în pronunțare.

ÎNALTA CURTE

Asupra recursului de față;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele:

Prin sentința civilă nr.X/2012 CA - PI din 10 februarie 2012, Curtea de Apel .X. - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal a respins cererea de revizuire formulată de revizuenta S.C. „.X.” S.R.L., în contradictoriu cu intimații Ministerul Finanțelor Publice - Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor și Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X. - Direcția Județeană pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., reținând următoarele:

Cererea de revizuire formulată de S.C. „.X.” S.R.L.

Prin cererea înregistrată, la data de 01.04.2011, pe rolul Curții de Apel .X., S.C. „.X.” S.R.L., societate în insolvență prin

administrator special X, a solicitat revizuirea sentinței nr.X/CA/2010 pronunțată de Curtea de Apel .X. și, pe cale de consecință, schimbarea în tot a sentinței atacate și, în rejudecarea cauzei, să se dispună admiterea cererii de chemare în judecată prin care s-a solicitat anularea Deciziei nr.X/2009 emisă de ANAF, anularea Deciziei de impunere nr.4/2009 și a Raportului de inspecție fiscală nr.X/2009, precum și a actelor subsecvente.

Cererea de revizuire a fost formulată în temeiul art.21 alin.(2) din Legea nr. 554/2004.

În motivarea cererii, revizuenta susține că soluția pronunțată de instanța de fond contravine următoarelor principii fundamentale ale dreptului comunitar: principiul prevalenței stării de fapt reale, principiul încrederii legitime, principiul prevalenței fondului asupra formei, principiul proporționalității și principiul securității juridice.

Se artă că, în materie fiscală, de la data aderării României la Uniunea Europeană (1 ianuarie 2007) a devenit aplicabil principiul priorității dreptului comunitar față de dreptul național, consacrat de Curtea de Justiție în cauza Costa contra ENEL, în care s-a reținut că dreptul comunitar este o ordine juridică independentă care are prioritate de aplicare chiar și în fața unor legi naționale adoptate ulterior și chiar față de Constituția unui stat membru. Curtea de Justiție a reținut că nici măcar autoritatea de lucru judecat din dreptul național nu poate fi invocată împotriva dreptului comunitar (cauza C-119/05), iar, în materie fiscală, a atras constant atenția că statele membre trebuie să-și exercite prerogativele care le sunt recunoscute cu respectarea dreptului comunitar (cauza C-279/93 Schumaker). Revizuenta a invocat și jurisprudența Curții de Justiție în cauza C-106/77, prin care s-a statuat că „judecătorul național însărcinat să aplice, în cadrul competenței sale, dispozițiile dreptului comunitar, are obligația de a asigura realizarea efectului deplin al acestor norme, împotriva oricărei dispoziții contrare a legislației naționale, chiar ulterioară, lăsând acestea neaplicate prin propria putere de decizie fără a solicita sau a aștepta eliminarea prealabilă a acesteia pe cale legislativă sau pe calea vreunei proceduri constituționale”.

Revizuenta învederează încălcarea principiului prevalenței stării de fapt reale, ca urmare a respingerii cererii sale de anulare a actelor administrativ-fiscale contestate, în condițiile în care, conform dreptului comunitar (cauza C-146/05, Albert Colle c. Finanzamt Limburg an der Lahn), organul fiscal avea obligația de a da eficiență stării de fapt reale, respectiv faptului că operațiunea efectuată de societate, constând în livrarea de cărbune către S.C. „X. .X.” S.A., este o operațiune scutită de acciză, conform art.201 alin.(1) lit.d) din Legea nr.571/200. Or, instanța de fond și-a însușit punctul de vedere al organului fiscal cu privire la o stare de fapt nereală în detrimentul stabilirii și prevalenței unei stări de fapt reale. În fapt și în drept, nu s-a ținut seama că nu s-a produs nici un prejudiciu/abuz, fraudă față de bugetul general consolidat al statului.

În ceea ce privește principiul prevalenței fondului asupra formei, revizuenta invocă jurisprudența Curții de Justiție (cauza C-146/05, Albert Colle c. Finanzamt Limburg an der Lahn), în care s-a reținut că „art.28 c(C) lit.a) primul paragraf din Directiva a șasea trebuie interpretat în sensul că nu permite ca administrația fiscală a unui stat membru să refuze scutirea de taxa pe valoarea adăugată a unei livrări intracomunitare care a avut loc în mod efectiv, numai pentru motivul că proba unei astfel de livrări nu a fost făcută în timp util”. Se arată că, practic, instanța europeană a statuat că, din moment ce este incontestabil că s-a efectuat o livrare intracomunitară, scutirea de TVA se impune a fi acordată dacă cerințele de fond sunt îndeplinite, chiar dacă anumite cerințe de formă au fost omise de persoanele impozabile. În speță, se susține că, deși reclamanta a îndeplinit condițiile cumulative expres prevăzute de Codul fiscal în vigoare în perioada supusă controlului, pentru a beneficia de scutirea de la plata accizei, potrivit ar.201 alin.(1) lit.d), respectiv a livrat cărbune - produs energetic în exclusivitate pentru un beneficiar producător de energie combinată electrică și termică, cărbunele fiind utilizat exclusiv pentru producerea unei astfel de energii combinate, prin actele fiscale contestate în sarcina sa a fost stabilită obligația plății accizelor aferente cantității de cărbune livrate. Reiterează revizuenta faptul că acordarea scutirii nu era și nu este condiționată conform Codului fiscal de îndeplinirea vreunei formalități de către operatorul

economic care achiziționează și livrează marfa sau de către beneficiarul mărfii - cărbune energetic, ci de îndeplinirea a două condiții cumulative privitoare la natura produsului - cărbune și destinația finală a acestuia (scopul utilizării) - utilizat exclusiv în producția combinată de energie electrică și termică. Or, aceste două condiții au fost îndeplinite. Astfel, se susține că, în cauză, condițiile formale impuse de legiuitorul român în mecanismul de supraveghere a scutirii de către stat, reprezentate de înregistrarea ca operator economic autorizat a S.C. „X.” S.R.L. și de deținerea de către beneficiar a unei autorizații de utilizator final, condiții impuse de norma metodologică dată în aplicarea Codului fiscal, nu pot prevala condițiilor de fond menționate. În consecință, recunoașterea priorității acestor condiții formale de către instanța de fond și organul fiscal contravine principiului comunitar privind prevalența fondului asupra formei.

Cu referire la principiul încrederii legitime, revizuenta a invocat jurisprudența Curții de Justiție în cauza c-112/77, Topfer c. Comisia, prin care instanța încearcă să stabilească un just echilibru între respectarea încrederii legitime a persoanelor într-o reglementare care le este aplicabilă și exigențele nu mai puțin legitime ale flexibilității reglementării, în special în domeniul economic, precum și jurisprudența în cauza c - 289/91 Vassilis Mavridis c. Parlamentul European, prin care s-a statuat că acest principiu poate fi invocat de orice persoană, atâta timp cât legislația comunitară sau conduita organelor administrative, i-au creat acesteia „speranțe fondate”.

În speță, revizuenta susține că „speranțele fondate” au fost create de un întreg complex de factori, pe care instanța de fond a omis să le analizeze sau, analizându-le parțial, nu a făcut o aplicare corectă a principiului comunitar privind încrederea legitimă.

Astfel, se susține că instanța de fond în mod neîntemeiat nu a ținut seama de adresa nr. X/19.01.2007 emisă de Ministerul Finanțelor Publice, de Raportul de inspecție fiscală nr. X/15.04.2008 și de adresa nr.X/19.01.2007 emisă de Ministerul Finanțelor - Direcția Generală Impozite Indirecte, care confirmau punctul de vedere al organului fiscal în sensul că, la momentul respectiv, societatea era scutită de plata accizelor pentru achiziția

intracomunitară de cărbune și livrarea sa, iar produsul în cauză este scutit de la plata accizelor atunci când este livrat agenților economici care îl utilizează într-unul din scopurile prevăzute de art.201 alin.(1) lit.d) din Codul fiscal, care nu au fost modificate în perioada supusă controlului 01.01.2007 - 31.12.2008. În același sens, sunt invocate și prevederile art.14 alin.(1) lit.a) teza întâi și ale art.15 alin.(1) lit.c) din Directiva 2003/96/CE privind restructurarea cadrului comunitar de impozitare a produselor energetice și a electricității.

Cu referire la principiul proporționalității, revizuenta susține că instanța nu a analizat incidența acestui principiu invocat de societate în contestația administrativă formulată cu privire la Decizia nr.X/25.02.2009 și la Raportul de inspecție fiscală, contestație respinsă prin Decizia nr.X/2010 emisă de Direcția de specialitate din cadrul ANAF. În cauză, se arată că organele de inspecție fiscală nu au constatat nicio fraudă, evaziune sau abuz care să conducă la prejudicierea în vreun fel a bugetului consolidat al statului, iar organul de inspecție vamală a confirmat îndeplinirea celor două condiții cumulative prevăzute expres și imperativ de Codul fiscal pentru a opera scutirea de la plata accizei pentru produsul livrat și operațiunea efectuată cu acest produs - art. 201 alin.(1) lit.d) din Codul fiscal în vigoare în perioada supusă controlului. În același sens, se afirmă că instanța de fond și-a însușit aplicarea și interpretarea greșită de către organul fiscal a mecanismului de supraveghere a scutirii reglementat de normele metodologice nu pot adăuga la condițiile imperative și exprese reglementate de Codul fiscal.

În ceea ce privește principiul securității juridice, se afirmă că instanța de fond nu a aplicat acest principiu raportat la evoluția legislativă a codului fiscal și a normelor sale metodologice, precum și la poziția administrației fiscale față de societate de la aderare până în prezent, poziție care deși inițial a fost în sensul scutirii de la plata accizei (adresa nr.X/19/01.2007, necontestată sau declarată nelegală până în prezent, declarația vamală din 24.01.2007, care confirma scutirea pentru stocul de cărbune din 31.12.2006, raportul de inspecție fiscală din 2008), ulterior a fost schimbată în sensul că societatea datorează accize pentru cărbunele livrat, doar pentru motivul că nu au fost îndeplinite condiții formale de deținere a unor

autorizații. Aceasta poziție duală a administrației fiscale prin organele sale, dublată de o legislație incoerentă, nu a făcut decât să pună în pericol raportul juridic fiscal în care S.C. „X.” S.R.L. a fost parte, cu consecința încălcării principiului comunitar al garantării securității juridice.

În susținerea motivului de revizuire întemeiat pe dispozițiile art.322 pct.5 din Codul de procedură civilă, revizuenta a invocat drept înscrisuri probatorii noi: Autorizația de utilizator final nr. ROMC0065 PEA/13.03.2007, Autorizația de utilizator final nr. ROMC0276 PEA/31.01.2008, Declarația vamală din 24.01.2007 privind cărbunile importat la 31.12.2006 din Ungaria, sentința nr. 279/F/2011 pronunțată de Tribunalul .X. - .X., Secția Comercială și Contencios Administrativ în dosarul nr.X/111/2010, prin care a fost confirmat planul de reorganizare a activității societății, însoțită de planul de reorganizare și de toate documentele care au stat la baza emiterii acestuia. Revizuenta precizează că aceste înscrisuri au existat la data când a fost pronunțată sentința a cărei revizuire se solicită, însă nu au putut fi prezentate instanței din cauza unor împrejurări mai presus de voința părții, deoarece, pe de o parte, vizau autorizarea ca utilizator final a S.C. „X. .X.” S.A., care nu a fost parte în dosarul respectiv, iar, pe de altă parte, au fost întocmite, aprobate și prezentate de administratorul numit în procedura de insolvență deschisă față de S.C. „X.” S.R.L..

Totodată, revizuenta menționează că, în Planul de reorganizare, se precizează că, din creanța D.G.F.P. .X. în cuantum de X lei, suma de X lei va fi achitată eşalonat până în decembrie 2012, iar suma de X lei (cea care constituie totalul accizelor - debit principal - stabilite de organul fiscal prin Decizia nr. X/25.02.2009 și raportul de inspecție fiscală aferent) se compensează de drept.

Considerentele care au fundamentat soluția pronunțată de instanță sunt următoarele:

În raport cu dispozițiile art.21 alin.(2) din Legea nr.554/2004, promovarea unei căi extraordinare de atac prin care se urmărește repunerea în discuție a unei soluții definitive presupune întemeierea acesteia pe împrejurări noi de fapt sau de drept, care nu au făcut obiect de analiza al instanțelor investite cu soluționarea litigiului într-un prim ciclu procesual.

Revizuenta a invocat în fața instanței de recurs încălcarea de către instanța de fond care a pronunțat sentința nr.X/CA/2010 a Curții de Apel .X. a principiilor de drept comunitar reiterate în cuprinsul cererii de revizuire.

Prin Decizia nr.X/2010, Înalta Curte de Casație și Justiție a verificat legalitatea sentinței nr.X/CA/2010 a Curții de Apel .X. prin prisma încălcării principiilor prevalenței stării de fapt reale, al încrederii legitime, al prevalenței fondului asupra formei, al proporționalității și al securității juridice, concluzionând că prin soluția instanței de fond nu s-a produs nici o încălcare a principiilor de drept comunitar invocate de revizuentă.

În concret, instanța de recurs a reținut, cu privire la pretinsa încălcare principiul încrederii legitime, recunoscut ca făcând parte din ordinea juridică comunitară, că acesta vizează, în esență, echilibrul ce se impune a fi realizat între respectarea încrederii persoanelor supuse unei autorități administrative într-o reglementare care le este aplicată și exigențele nu mai puțin legitime ale unei reglementări, în special în domeniul economic.

În contextul cauzei, Înalta Curte a apreciat că se impune ca eventuala incidență a acestui principiu comunitar jurisprudențial să fie examinată împreună cu motivul de recurs, de sine stătător motivat, vizând neprotejarea de către instanța de fond a bunei-credințe a societății recurente în relație cu organele fiscale, ambele critici vizând practic modalitatea în care prima instanță a statuat asupra adresei nr.X/19 ianuarie 2007 emisă de Ministerul Finanțelor Publice,

Instanța de recurs a reținut faptul că, sub semnătura unui director general al Direcției Generale Legislație Impozite Indirecte din cadrul Ministerului Finanțelor Publice, i s-a comunicat recurenteii cu referire la o solicitare a acesteia, că, „în situația în care cărbunele provine din afara teritoriului comunitar, operațiunea respectivă constituie import și în conformitate cu prevederile art.166 alin.1 lit.c) din Legea nr.571/2003 privind Codul fiscal, cu modificări, nu reprezintă eliberare pentru consum, caz în care pentru acest produs nu se datorează accize în vamă”.

Cu toate acestea, Înalta Curte a apreciat, raportat la întreaga situație de fapt, la prevederile legale incidente, cunoscute de către

reclamantă, precum și prin prisma principiilor comunitare enunțate, că pentru un operator economic diligent ce stăpânește domeniul de activitate în care își desfășoară operațiunile de achiziții de cărbune, adresa în discuție, al cărei conținut contravine practic normelor legale aplicabile, nu putea servi ca temei al nerespectării acestora.

Argumentele anterioare resping, în opinia instanței de recurs, ipoteza unei atingeri aduse principiului proporționalității, măsurile adoptate de stat la situația de fapt concretă fiind în concordanță cu scopul legitim urmărit, și anume acela al respectării legii de către toți contribuabilii.

Astfel, Înalta Curte a constatat că mijloacele folosite, pe de-o parte, de organele de control competente, prin actele întocmite, iar, pe de altă parte, de către instanța care le-a menținut, corespund obiectivului legitim urmărit, respectiv conformarea și respectarea prevederilor legale aplicabile, enunțate cu claritate, fără ambiguități.

Înalta Curte a apreciat că sunt nefondate și susținerile recurente vizând incompatibilitatea prevederilor art.175² alin.2, art.201 alin.1 lit.d) din Codul fiscal și ale prevederilor relevante din H.G. nr.44/2004, cu prevederile Directivei 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003, de restructurare a cadrului comunitar pentru impozitarea electricității și a produselor energetice, pe de-o parte, în considerarea faptului că recurenta nu a indicat concret în ce anume constau „văditele” incompatibilități susținute, iar pe de alta, față de chiar prevederile din această directivă, parte din ele reproduse și în cuprinsul motivelor de recurs.

Criticile referitoare la reverificarea, prin controlul finalizat cu încheierea raportului nr. X/25.02.2009 a unei perioade fiscale anterior controlate (raportul de inspecție fiscală nr. X/15.04.2008), au fost considerate de către instanța de recurs ca fiind nefondate.

După cum rezultă din preambulul raportului de inspecție fiscală încheiat la data de 15 aprilie 2008, perioada supusă inspecției fiscale la acea dată a fost ianuarie 2003- decembrie 2007 și a vizat verificarea modului de calcul, evidențiere și virare a obligațiilor față de bugetul consolidat al statului, respectiv a impozitului pe profit, TVA, a impozitului pe dividende, vărsăminte datorate de persoane juridice pentru persoane cu handicap, impozitul pe veniturile din

salarii, diferitele contribuții de șomaj, pentru concedii și indemnizații, impozitul pe venitul nerezidenților și alte taxe.

Împrejurarea potrivit căreia se face o unică referire la solicitarea adresată de societate cu privire la plata accizelor, în cap.IV al acestui raport intitulat „alte constatări”, nu a echivalat, în opinia Înaltei Curți, cu o verificare propriu-zisă a impozitelor indirecte, astfel că recurenta nu poate susține că la data de 25 februarie 2009, când s-a realizat controlul finalizat cu întocmirea raportului de inspecție nr. X/25.02.2009, a operat o reverificare, aceasta cu atât mai mult cu cât, în chiar cuprinsul acestui din urmă raport, se precizează expres că societatea nu a mai fost verificată în domeniul accizelor, iar obiectul controlului a vizat exclusiv acest domeniu.

În legătură cu respectarea principiilor prevalenței stării de fapt reale și a fondului asupra formei, Înalta Curte a apreciat că ceea ce recurenta consideră a fi simple formalități, respectiv obligația recurentei de a se înregistra ca operator economic cu produse accizabile și obligația S.C. „X.” S.A. de a deține autorizație de utilizator final, în realitate constituiau veritabile cerințe și condiții expres prevăzute de lege pentru acordarea scutirii de la plata accizelor, în lipsa lor textul legal care prevedea scutirea neputând fi aplicat.

Față de considerentele deciziei pronunțate în recurs, instanța a apreciat că o noua analiză a modului în care soluția primei instanțe corespunde principiilor prevalenței stării de fapt reale, al încrederii legitime, al prevalenței fondului asupra formei, al proporționalității și al securității juridice consacrate în jurisprudența CJUE ar aduce atingere puterii de lucru judecat de care se bucură cele statuate în considerentele Deciziei nr. 5299/2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, considerente care explicitând dispozitivul deciziei se bucură alături de acesta de putere de lucru judecat.

De altfel, instanța a avut în vedere și faptul că, în acest sens s-a pronunțat și Înalta Curte de Casație și Justiție prin Decizia nr.X/2011 prin care a fost soluționată cererea de revizuire a Deciziei nr.X/2010 întemeiată de S.C. „X.” S.R.L. pe aceleași încălcări ale dreptului comunitar, în considerentele deciziei reținându-se că exercitarea revizuirii în temeiul art.21 alin.(2) din Legea nr.554/2004

se poate face numai când partea a invocat prioritatea dreptului comunitar în fond sau în recurs iar instanța a refuzat sau a omis să ia în considerare acest aspect, mărginindu-se numai la analiza legislației interne.

În speță, însă, instanța de recurs a analizat incidența tuturor principiilor dreptului comunitar invocate de revizuentă și cu prilejul soluționării recursului: al eficienței stării de fapt reale, al prevalenței fondului asupra formei, al încrederii legitime și al securității, nemaifiind posibilă reluarea judecării, cu privire la aceste aspecte care au fost cercetate judicios și în amănunt de instanța de recurs.

În ceea ce privește, motivul de revizuire întemeiat pe dispozițiile art.322 pct.5 din Codul de procedură civilă, instanța a reținut că revizuenta nu a făcut dovada imposibilității prezentării înscrisurilor „noi” pe care își întemeiază cererea de revizuire ca urmare a reținerii lor de către partea potrivnică sau ca urmare a unor împrejurări mai presus de voința sa. Dimpotrivă, instanța a apreciat că revizuenta, cu minime diligențe, ar fi putut intra în posesia celor două autorizații de utilizator final, a declarațiilor vamale și a înscrisurilor în legătură cu procedura de reorganizare judiciară a societății de care se prevalează în cererea de revizuire, pentru a uza de acestea în fața instanței de fond care a soluționat acțiunea în anulare îndreptată împotriva actelor fiscale contestate.

Împotriva sentinței civile nr. 39/2012/CA-PI din data de 10

februarie 2012 pronunțată de Curtea de Apel .X., Secția a II-a civilă,

de contencios administrativ și fiscal a declarat recurs în termen legal

revizuenta S.C. ".X." S.R.L., prin care s-a solicitat admiterea căii

extraordinare de atac și, după caz, casarea cu trimitere spre rejudecare sau modificarea sentinței atacate în sensul admiterii cererii de revizuire așa cum a fost formulată.

Recurenta a învederat, prin motivele cererii de recurs, că sentința atacată este netemeinică și nelegală, întrucât cererea de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ și pe prevederile art. 148 alin. (2) și art. 20 alin. (2) din Constituția României a privit numai soluția instanței de fond și a avut ca obiect numai sentința nr.

62/CA/10 februarie 2010 a Curții de Apel .X. și nu soluția instanței de recurs.

A susținut recurenta că chiar dacă unele argumente din motivele de recurs invocate în calea de atac declarată împotriva sentinței nr. 62/CA/10 februarie 2010 a Curții de Apel .X. se întrepătrund cu motivele cererii de revizuire a aceleiași sentințe o atare situație nu poate conduce la invocarea puterii lucrului judecat, instanța de revizuire fiind datoră a face o analiză proprie pe fondul cererii de revizuire și nu doar a reitera prin preluare motivele instanței de recurs.

Prin urmare, recurenta a apreciat că instanța de revizuire a pronunțat o hotărâre care nu cuprinde motivele pe care se sprijină și care cuprinde motive străine de natura cauzei, situație care se circumscrie motivului de recurs prevăzut de art. 304 punctul 7 din Codul de procedură civilă.

Recurenta a mai relevat că prin cererea de revizuire a invocat încălcarea de către instanța de fond a principiilor care se circumscriu priorității dreptului comunitar, instanță de fond care nu a făcut nicio referire la acestea deși aceste principii au fost invocate în contestația administrativă soluționată prin Decizia nr. X/2009 a

Agenției Naționale de Administrare Fiscală – Direcția Generală de

Soluționare a Contestațiilor.

Referitor la modul de soluționare a cererii de revizuire întemeiată pe prevederile art. 322 punctul 5 din Codul de procedură civilă, revizuenta a arătat că în mod greșit prima instanță a apreciat că revizuenta cu minime diligențe ar fi putut intra în posesia celor două autorizații de utilizator final emise pentru beneficiarul reclamantei S.C. .X. .X. S.A., în condițiile în care aceste documente au fost reținute de partea potrivnică (organul emitent) care, de

altfel, avea obligația să le prezinte în instanță din moment ce a aplicat recurenteii nouă sancțiuni pentru nerespectarea legii de către beneficiar, cu privire la aceste autorizații. Mai mult, recurenta a precizat că aceste autorizații au fost solicitate de la beneficiar însă acesta a invocat secretul activității sale (din nou aceste documente nu au putut fi prezentate din motive imputabile beneficiarului și nu revizuintei), fiind totuși puse la dispoziție, urmare insistențelor, numai la data de 30 martie 2011.

Revizuenta a invocat și dispozițiile art. 13 alin. (1) din Legea nr. 554/2004, cu modificările și completările ulterioare, și a apreciat că instanța de fond, dacă nu era lămurită pe deplin cu privire la situația de fapt și la mecanismul accizei aplicabil în cauză, putea și avea obligația să ceară autorității emitente documentele care au stat la baza emiterii actelor fiscale contestate, inclusiv autorizațiile de utilizator final pentru beneficiarul revizuintei, precum și lămuriri suplimentare.

În raport de cele mai sus arătate, recurenta S.C. ".X." S.R.L. a considerat că instanța de revizuire a pronunțat sentința atacată cu

încălcarea și aplicarea greșită a legii, în speță a dispozițiilor Legii nr. 554/2004, a art. 148 alin. (2) și art. 20 alin. (2) din Constituția României, precum și a prevederilor art. 322 punctul 5 și art. 326-327 din Codul de procedură civilă.

Prin întâmpinarea formulată în cauză intimata Direcția Regională pentru Accize și Operațiuni Vamale .X., în nume propriu și în reprezentarea Autorității Naționale a Vămilelor, a solicitat respingerea recursului ca nefondat, cu consecința menținerii ca legală și temeinică a hotărârii atacate.

Recursul declarat de S.C. ".X." S.R.L. împotriva sentinței civile

nr. X/2012 CA-PI din data de 10 februarie 2012 a Curții de Apel .X.,

Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal este nefondat

și va fi respins, pentru considerentele ce se vor arăta în continuare.

Se reține, în primul rând, cu privire la primul motiv invocat de

revizuenta S.C. ".X." S.R.L., anume motivul de revizuire prevăzut de art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului

administrativ, cu modificările și completările ulterioare, constând în

"pronunțarea hotărârilor rămase definitive și irevocabile prin

încălcarea principiului priorității dreptului comunitar, reglementat

de art. 148 alin. (2), coroborat cu art. 20 alin. (2) din Constituția României”, că astfel cum instanța supremă a statuat în jurisprudența sa (Înalta Curte de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, Decizia nr. X din data de 7 mai 2009, Decizia nr. X din data de 21 iunie 2011), cererea de revizuire formulată în baza textului legal mai sus menționat – ca mijloc procedural de verificare a modului în care instanța națională respectă principiul priorității dreptului comunitar – este admisibilă numai dacă prioritatea dreptului comunitar a fost invocată în fond

sau în recurs iar instanța nu a luat în considerare acest aspect și a soluționat litigiul numai prin raportare la legislația internă.

Or, în cauză, cum corect a constatat instanța de fond, revizuenta a invocat în fața instanței de recurs neaplicarea de către instanța de judecată care a pronunțat sentința civilă nr. X/CA/2010 a normelor comunitare pretins incidente în litigiu și încălcarea de către aceeași instanță a principiului efectului direct al aplicării dreptului comunitar (încălcarea principiului încrederii legitime, încălcarea principiului proporționalității, incompatibilitatea prevederilor art. 175 indice 2 alin. (2), art. 201 alin. (1) lit. d) din

Codul fiscal și ale prevederilor art. 23 punctul 2 alin. (10, ale punctului 5.1.1 alin. (1) din H.G. nr. 44/2004 cu prevederile Directivei 2003/96/CE a Consiliului din 27 octombrie 2003), iar

Înalta Curte de Casație și Justiție - Secția de contencios

administrativ și fiscal, prin decizia nr. X din data de 29 noiembrie

2010, a respins recursul declarat de S.C. ".X." S.R.L. împotriva

sentinței civile nr. X/CA/2010 din data de 10 februarie 2010 a Curții

de Apel .X., Secția comercială și de contencios administrativ și fiscal

ca nefondat, apreciindu-se că prin soluția recurată nu s-a adus

atingere principiilor mai sus menționate și nici normelor

comunitare expres invocate de către recurentă.

Sușinerile recurente în sensul că cererea de revizuire întemeiată pe dispozițiile art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 a contenciosului administrativ și pe prevederile art. 148 alin. (2) și art. 20 alin. (2) din Constituția României a privit numai soluția instanței de fond și a avut ca obiect numai sentința nr. X/CA/10 februarie 2010 a Curții de Apel .X., nu și soluția instanței de recurs consemnată în Decizia nr. X din data de 29 noiembrie 2010 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, și, de asemenea, în sensul că instanța de revizuire avea

obligația de a face o analiză proprie pe fondul cererii de revizuire chiar dacă unele argumente din motivele de recurs invocate în calea de atac declarată împotriva sentinței nr. X/CA/10 februarie 2010 se

întrepătrund cu motivele cererii de revizuire a aceleiași sentințe, nu

sunt întemeiate, întrucât astfel cum s-a arătat mai sus motivul de revizuire prevăzut de art. 21 alin. (2) din Legea nr. 554/2004 a

contenciosului administrativ, cu modificările și completările

ulterioare, poate fi formulat numai dacă încălcarea principiului

priorității dreptului comunitar a fost invocată în ciclul procesual

obișnuit (în fond și/sau în recurs) iar acest aspect nu a fost luat în

considerare și în analiză, instanța soluționând litigiul numai prin raportare la legislația internă, ceea ce nu este cazul în litigiu.

Prima instanță a dat o soluție legală și temeinică și în ceea ce privește incidența în cauză a motivului de revizuire prevăzut de art. 322 punctul 5 din Codul de procedură civilă ("dacă, după darea hotărârii, s-au descoperit înscrisuri doveditoare, reținute de partea potrivnică sau care nu au putut fi înfățișate dintr-o împrejurare mai presus de voința părților (...)", înscrisurile depuse de revizuentă neîndeplinind cerințele cumulative prevăzute de lege.

Într-adevăr, astfel cum se reține și în cuprinsul Deciziei nr. X din data de 21 iunie 2011 a Înaltei Curți de Casație și Justiție, Secția de contencios administrativ și fiscal, revizuenta nu a făcut dovada imposibilității înfățișării "înscrisurilor noi" pe care își întemeiază cererea de revizuire (autorizațiile de utilizator final eliberate în favoarea S.C. .X. .X. la datele de 13 martie 2007 și 31 ianuarie 2008 și Declarația vamală din 24 ianuarie 2007), ca urmare a reținerii lor de către partea potrivnică (organele fiscale) sau ca urmare a unor împrejurări mai presus de voința sa, nefiind relevat acel fapt neobișnuit, acel eveniment extraordinar, care a fost de natură să

împiedice partea să cunoască existența actelor, a înscrisurilor

invocate, și să o pună în imposibilitatea de a le prezenta în fața

instanței de judecată cel mai târziu în cursul judecării recursului.

Nici sentința nr. X/F/2011 nu reprezintă un „act nou”, în înțelesul art. 322 punctul 5 din Codul de procedură civilă, de natură a conduce la admiterea cererii de revizuire, întrucât confirmarea planului de reorganizare al recurente-revizuente, în procedura insolvenței reglementată de Legea nr. 85/2006, nu are relevanță în cauză, nefiind apt să conducă la schimbarea situației de fapt reținută de instanțele de judecată prin hotărâre irevocabilă.

În raport de cele mai sus arătate, constatând că nu sunt

întemeiate motivele de recurs invocate în cauză și că este legală și

temeinică hotărârea atacată, urmează a se dispune, în temeiul art. 312 alin. (1) din Codul de procedură civilă, respingerea ca nefondat

a recursului declarat de S.C. „X.” S.R.L împotriva sentinței civile nr.

39/201 CA-PI din data de 10 februarie 2012 a Curții de Apel .X.,

Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal.

**PENTRU ACESTE MOTIVE
IN NUMELE LEGII
DECIDE:**

Respinge recursul declarat de S.C. „X.” S.R.L. împotriva sentinței civile nr.X/2012 CA - PI din 10 februarie 2012 a Curții de Apel .X. - Secția a II-a civilă, de contencios administrativ și fiscal, ca nefondat.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 11 aprilie 2013

X